

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.119 van 10 juli 2002
in de zaak A. 114.555/X-10.721.**

In zake : 1. Christian BREEMERSCH,
 2. Marc CLAEYS,
 3. Walter DEMEYER,
 4. Daniël SCHILLEWAERT,
 5. Geert VAN HECKE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat A. LUST,
 kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
 Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANÇOIS,
kantoor houdende te 8790 WAREGEM,
Eertbruggestraat 10.

DE RAAD VAN STATE, Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Christian BREEMERSCH, Marc CLAEYS, Walter DEMEYER, Daniël SCHILLEWAERT en Geert VAN HECKE op 27 december 2001 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 13 juli 2001 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oostende-Middenkust op het grondgebied van de gemeenten Bredene, De Haan, Gistel, Middelkerke, Oostende en Oudenburg, "in het bijzonder de kaartbladen 4/8, 12/3 en 12/4", bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 31 oktober 2001 ;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LUST die, loco Advocaat A. LUST, verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat Y. FRANÇOIS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat bij besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 het erbij gevoegde ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oostende-Middenkust op het grondgebied van de gemeenten Bredene, De Haan, Gistel, Middelkerke, Oostende en Oudenburg, voorlopig wordt vastgesteld; dat dit voorlopig vastgesteld ontwerpgewestplan aan een openbaar onderzoek wordt onderworpen; dat in het raam van dit openbaar onderzoek de eerste, de derde en de vierde verzoekende partij een bezwaarschrift lijken te hebben ingediend; dat op 13 juli 2001 de Vlaamse regering besluit tot de definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oostende-Middenkust op het grondgebied van de gemeenten Bredene, De Haan, Gistel, Middelkerke, Oostende en Oudenburg; dat uit een prima facie vergelijking van de bij de bestreden beslissing gevoegde kaartbladen enerzijds met het door de verzoekende partijen overgelegde situeringsplan van de percelen waarvan ze stellen eigenaars en/of exploitanten te zijn anderzijds, op het eerste gezicht blijkt dat, wat de vier eerstgenoemde verzoekers betreft, het bestreden besluit deze percelen bestemt tot natuurgebied en wat de vijfde verzoekende partij betreft, tot natuurgebied eensdeels en tot "zone voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen met nabestemming natuurgebied" anderdeels;

Overwegende dat de verwerende partij de nietigheid van het verzoekschrift aanvoert, alsook het belang van de verzoekende partijen betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partijen - na te hebben gesteld dat het bedrijf van de eerste verzoeker in de gebiedswijziging is betrokken voor 13, 56 ha of 18 % van zijn bedrijfsoppervlakte, dat een aanzienlijk deel van de hofplaats met bedrijfsgebouwen van de tweede verzoeker erdoor is geraakt, dat de derde tot en met de vijfde verzoeker door de bestemmingswijziging in hun bedrijfsuitbating zijn getroffen voor respectievelijk 3,5 ha of 5 % ; 15, 66 ha of 90 %; 9,48 ha of 50 % van het totaal - vooreerst doen gelden dat de bestreden bestemmingswijziging een volledig bouw-, verbouw- en reliëfwijzigingsverbod inhoudt, alsmede een verbod tot elke functiewijziging, dat immers in natuurgebieden een volledig bouwverbod voor bedrijfswoningen en bedrijfsgebouwen van agrarische aard bestaat, dat geen enkele stedenbouwkundige vergunning er nog mogelijk is, zelfs niet voor loutere verbouwingswerken, laat staan voor reliëfwijzigingen, dat zelfs een functiewijziging naar aanleiding van bv. pensionering is uitgesloten, dat dit "volledig bouw-, verbouw- en reliëfwijzigingsverbod, alsmede elk functiewijzigingsverbod (...) op

zich een bijzonder ernstige aanslag (is) op het eigendoms- en beschikkingsrecht van de verzoekers en (...) bovendien in zeer aanzienlijke mate de exploitatiemogelijkheden (beperkt) van hun bedrijven, nu er zelfs geen schuthokken voor dieren meer kunnen gebouwd of verbouwd worden", dat voor de tweede verzoekende partij, "wiens bestaande bedrijfsgebouwen deels in het natuurgebied zijn komen te liggen, (...) de situatie des te erger en dramatisch (is)"; dat de verzoekende partijen ten tweede doen gelden dat de bestreden bestemmingswijziging eveneens een aanzienlijke waardevermindering van die gronden in het economisch ruilverkeer veroorzaakt, dat de decreetgever dit nadeel zelf uitdrukkelijk heeft erkend in het "Deurganckdokdecreet", dat de decreetgever dit waardeverlies aldaar zo belangrijk achtte dat hij het billijk heeft geacht onmiddellijk in een overeenstemmende vergoeding te voorzien; dat de verzoekende partijen ten derde aanvoeren dat daarnaast de bestreden bestemmingswijziging zware exploitatiebeperkingen veroorzaakt die van die aard zijn dat de kwestieuze gronden voor de normale professionele landbouw omzeggens waardeloos zijn geworden en niet meer renderend kunnen worden geëxploiteerd, dat zij ter zake toelichten dat de bestemmingswijziging de gronden brengt buiten de perimeter van de agrarische structuur en ze onder brengt in het gebied van de natuurlijke structuur, dat het bestreden besluit de afbakening binnen de grote eenheden natuur (GEN), de grote eenheden natuur in ontwikkeling (GENO) of de natuurverwevingsgebieden mogelijk maakt, dat de bestemmingswijziging voortaan elke vegetatiewijziging uitsluit, dat drainering en irrigatie uitgesloten worden gezien de zonevreemdheid van de daartoe noodzakelijke bouwwerken, dat de bestreden bestemmingswijziging eveneens voor gevolg heeft dat een aantal bepalingen uit het mestdecreet supplementair van toepassing worden; dat de verzoekende partijen ten slotte besluiten dat "uiteraard (...) de financiële weerslag van dit alles zeer belangrijk (is), maar minstens even belangrijk is de omstandigheid bestendig te moeten leven en werken in een sfeer van onzekerheid naar de toekomst toe", dat verzoekende partijen "zijn geslagen door moedeloosheid en werkontevredenheid, (dat) de zwaarste morele opdoffer (...) dan nog het gevoel (is) geslachttofferd te worden op het altaar van de economische belangen van de havenlobby (...)";

Overwegende dat, wat het nadeel betreft betrokken op de beperking van de beschikkingsbevoegdheid door de aanwending van de gronden voor agrarische bedrijfsbebouwing uit te sluiten, in het verzoekschrift tot schorsing onder het kopje "ontvankelijkheid" enkel is aangegeven dat de verzoekende partijen "eigenaars en/of exploitanten van landbouwgronden" zijn gelegen binnen het

beheersgebied van het bestreden besluit; dat bij het verzoekschrift evenwel geen stuk is gevoegd waaruit hun juiste hoedanigheid - eigenaar, exploitant of beiden - blijkt; dat bij gebreke aan concrete en eenduidige gegevens ter zake, de Raad niet naar behoren kan onderzoeken in welke hoedanigheid elk der verzoekende partijen het voornoemde nadeel dreigt te ondergaan, noch de ernst en de moeilijke herstelbaarheid ervan; dat correcte gegevens ter zake vereist zijn aangezien het voornoemde nadeel zich in hoofde van een eigenaar anders stelt dan in hoofde van een exploitant; dat verder blijkt dat de verzoekende partijen zich beperken tot het vermelden van het aantal hectare en het percentage van de uitbating dat getroffen wordt door de bestreden bestemmingswijziging, zonder dat ze evenwel uiteenzetten welke de aard is van de landbouwexploitatie die ze uitbaten, noch welke de aard en het concrete gebruik in het raam van deze landbouwexploitatie is van de percelen die het voorwerp uitmaken van de betwiste bestemmingswijziging; dat de verwerende partij terecht stelt dat de aard van de exploitatie van belang is bij de beoordeling van het uit het bestemmingsvoorschrift voortvloeiende bouwverbod; dat verder de verzoekende partijen geen gegevens verstrekken inzake de daadwerkelijke en reële weerslag op de exploitatie van hun landbouwbedrijf van het uit het bestreden bestemmingsvoorschrift voortvloeiende bouwverbod op een deel van hun landbouwgronden; dat bovendien wat de tweede verzoekende partij betreft, uit een vergelijking van het door deze partij overgelegde situatieplan van haar percelen met de oorspronkelijke gewestplanbestemming, op het eerste gezicht blijkt dat de hofplaats met bedrijfsgebouwen vóór de bestreden bestemmingswijziging was gelegen in een ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied; dat wat de vierde verzoekende partij betreft, niet alle percelen die zij heeft aangeduid op het door haar overgelegde situatieplan op het eerste gezicht van bestemming zijn gewijzigd; dat op grond van de door deze partij overgelegde gegevens derhalve niet kan worden beoordeeld of het door haar aangehaalde percentage al dan niet de gronden omvat die niet van bestemming lijken te zijn gewijzigd; dat wat de vijfde verzoekende partij betreft, de oorspronkelijke bestemming van de door haar aangeduide gronden tot bestemming ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied lijken te hebben gehad, alsook dat het bestreden besluit een deel van de door haar aangeduide percelen lijkt te bestemmen tot "zone voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen met nabestemming natuurgebied"; dat in de gegeven omstandigheden de verzoekende partijen niet met concrete gegevens aantonen dat de beperkingen van de beschikkingsbevoegdheid door de aanwending van de gronden voor agrarische bedrijfsbebouwing uit te sluiten, in hunnen hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt; dat hetzelfde geldt wat het aangevoerde nadeel betreft, betrokken

op het feit dat de kwestieuze gronden omzeggens waardeloos zijn geworden voor de normale professionele landbouw en niet meer renderend kunnen worden geëxploiteerd; dat het als eerste en als derde aangevoerde nadeel derhalve in wezen neerkomt op een financieel nadeel; dat dit ook zo is voor het nadeel betrokken op het feit dat de bestreden bestemmingswijziging een aanzienlijke vermindering van die gronden in het economisch ruilverkeer inhoudt; dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is; dat de verzoekende partijen overigens niet aanvoeren dat dit in casu wel het geval zal zijn; dat wat ten slotte het aangevoerde moreel nadeel betreft, de verzoekende partijen niet uiteenzetten waarom dit niet zou kunnen worden goedge maakt door de mogelijke morele voldoening welke een in voorkomend geval tussen te komen annulatiearrest teweegbrengt; dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

Het arrest wordt bekendgemaakt op dezelfde wijze als het bestreden besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien
juli 2002, door :

de HH..	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.